

„Holly Black a tündérr királynő!”

– Victoria Aveyard

THE WICKED

a gonosz király

KING

fine
selection

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

HOLLY BLACK

THE WICKED

a gonosz király

KING

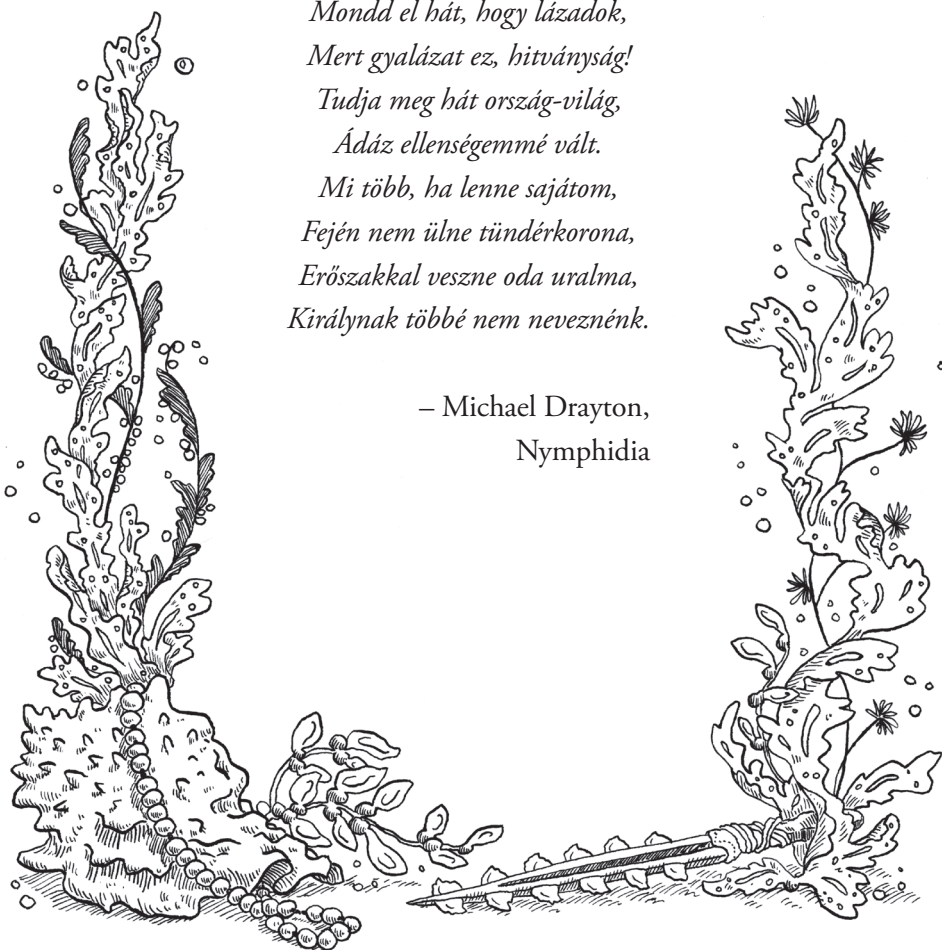
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első könyv

*Mondd el hát, hogy lázadok,
Mert gyalázat ez, hitványság!
Tudja meg hát ország-világ,
Ádáz ellenségemmé vált.
Mi több, ha lenne sajátom,
Fején nem ülne tündérkorona,
Erőszakkal veszne oda uralma,
Királynak többé nem neveznék.*

– Michael Drayton,
Nymphidia

Jude felemelte a nehéz gyakorlókardot, és felvette az első állást – a készenlétit.
Szokj hozzá a súlyához! – tanácsolta Madoc. *Elég erősnek kell lenned, hogy fáradhatatlanul újra és újra lesújts. Az első lecke az, hogy erősödj meg.*

Fájni fog. A fájdalom megerősít.

Jude megvetette a lábát a fűben. Szél borzolta a haját, miközben végigpróbálta az összes állást. Egy: kardja maga előtt, egyik oldalra dőlve, hogy védje vele a testét. Kettő: a markolatgomb a magasba lendül, mintha a penge a homlokából kiálló szarv lenne. Három: le a csípőjéhez, aztán megtévesztően le maga elé. Majd négy: megint fel, egészen a válláig. Minden egyes állásból könnyedén támadhat vagy védekezhet.

A harc olyan, mint a sakk, ki kell számítani az ellenfél mozdulatait, és azelőtt hárítani a támadást, hogy amaz bevihetné.

Csak ez olyasfajta sakk, amit az ember az egész testével játszik. Olyasfajta sakk, amitől csupa kék-zöld folt lesz az ember, elfárad, és végül dühíti az egész világ, sőt, saját maga is.

Vagy talán inkább olyan ez, mint a biciklizés. Amikor azt tanulta, még a valódi világban, rengetegszer elesett. Úgy lehorzsolta a térdét, hogy anya azt gondolta, heg marad a helyén. Jude saját kezűleg szerelte le a segédkeréket, utált óvatosan, a járdán biciklizni, mint Taryn. Ő az úttesten akart száguldani, mint Vivi, és ha kavicsok nyomódtak a bőrébe emiatt, hát akkor apa kiszedte őket este egy csipeszszel.

Jude néha nagyon hiányolta a biciklijét, de Tündérföldén nem akadt ilyesmi. Helyette óriási varangyok voltak, gebe, zöldecs pónik, meg vad tekintetű lovak, karcsúak, mint az árnyak.

És persze a fegyverek.

A szülei gyilkosa lett az új nevelőapja. A nagykirály tábornoka, Madoc, aki meg akarta tanítani neki, hogyan vágta a szélnél is gyorsabban, és hogyan küzdjön életre-halálra. Nem számít, milyen erősen sújtott le rá, Madoc csak nevetett. Tetszett neki Jude dühe. Tűznek nevezte.

Jude is szeretett dühös lenni. A düh sokkal kellemesebb érzéssel töltötte el, mint a félelem. Jobb volt, mint azon morfondírozni, hogy ő nem más, mint egy szörnyek közé keveredett halandó. Most már senki sem ajánlotta fel neki, hogy segédkerékkel próbálkozzon.

A mező másik oldalán Madoc épp Tarynnal gyakoroltatta az állásokat. Taryn is ugyanúgy tanult vívni, de neki másfajta nehézségekkel kellett szembenéznie, mint Jude-nak. Ő ügyesebben mozgott, viszont utált harcolni. A szokásos védekezési módszereket használta a szokásos támadásokkal, úgyhogy könnyű volt belecsalni egy adott

mozdulatsorba, aztán megtörni azt, és bevinni egy ütést. Minden egyes alkalommal, amikor így történt, Taryn megharagudott, mint-ha Jude elrontotta volna egy tánc lépéseit, nem pedig felülkerekedett volna rajta.

– Gyere ide! – kiáltotta Madoc az ezüstös fűtenger felett Jude-nak.

Jude a vállára vetett karddal odasétált. A nap épp lemenőben volt, de a tündérek alkonylények, így még félidőben sem jártak. Az égboltot réz és arany csíkozta. Jude mélyen beszívta a túlevelek illatát. Egy pillanatilag úgy érezte, mintha csak valami új sport alapjait tanulná.

– Gyere, ütközzünk meg! – mondta Madoc, amikor Jude közelebb ért. – Ti ketten, lányok ez ellen a vén vörös sapkás ellen.

Taryn a kardjára támaszkodott, a hegye belenyomódott a földbe. Nem lett volna szabad így tartania, nem tett jót a pengének, de Madoc nem szidta meg.

– Hatalom – jelentette ki Madoc. – A hatalom segítségével szerezhetitek meg azt, amire vágytok. A hatalom segítségével döntéseket hozhattok. És hogy szerezzük meg a hatalmat?

Jude az ikertestvére mellé lépett. Egyértelmű volt, hogy Madoc válasszra vár, de az is, hogy a rosszra.

– Megtanulunk ügyesen harcolni? – felelte, csak hogy mondjon valamit.

Amikor Madoc rámosolygott, kilátszott alsó tépőfogainak a hegye, azok hosszabbak voltak, mint a többi. Megborzolta Jude haját, aki a fejbőrén érezte a karomszerű éles körmöket. Nem nyomta bele elég erősen ahhoz, hogy fájdalmat okozzon neki, de azért emlékeztette rá, hogy ki és mi is ő.

– A hatalmat magunkhoz ragadjuk.

Egy alacsony dombra mutatott, aminek a tetején tövisfa nőtt.

– A következő lecke legyen egy játék. Az ott az én dombom. Menjete, foglaljátok el!

Taryn kötelességtudóan elindult felé, Jude pedig követte. Madoc tartotta velük a lépést, kilátszott az összes foga, úgy mosolygott.

– És most? – kérdezte Taryn a lelkesedés legkisebb jele nélkül.

Madoc a távolba pillantott, mintha épp átgondolna és elvetne bizonyos szabályokat.

– Most védjétek meg!

– Hogy mi? – kérdezte Jude. – Tőled?

– Ez most stratégiai játék vagy vívőlecke? – kérdezte Taryn a homlokát ráncolva.

Madoc az álla alá dugta egyik ujját, és felemelte a fejét, hogy Taryn belenézzen aranyszínű macskaszemébe.

– Mi a vívás, ha nem egy gyors stratégiai játék? – mondta nagyon komolyan. – Beszéljétek át a húgoddal! Amikor a nap eléri annak a fának a törzsét, eljövök a dombomért. Ha csak egyszer is a földre visztek, mindketten nyertek.

Azzal elindult egy távolabbi facsoport felé. Taryn leült a fűbe.

– Nem akarom ezt az egészet! – jelentette ki.

– Csak játszunk – emlékeztette Jude aggodalmasan.

Taryn rámeredt, úgy, ahogyan akkor szoktak egymásra nézni, amikor valamelyikük úgy tett, mintha minden rendben lenne.

– Jól van, szerinted mit kellene csinálnunk?

Jude felnézett a tövisfa ágai közé.

– Mi lenne, ha egyikünk köveket dobálna, míg a másik megvív vele?

– Jól van – tápázkodott fel Taryn. Nekiállt köveket gyűjteni a szoknyája redőibe. – Nem haragszik majd meg, ugye?

Jude a fejét rázta, de rögtön megértette, mire céloz Taryn. Mi van, ha véletlenül megöli őket?

Minden hegynék van lejtője is, mondta anya mindig apának. Egyike volt azoknak a fura szólásoknak, amikről a felnőttek elvárták, hogy megértse őket, pedig semmi értelmük nem volt, mint a „jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok” vagy „az éremnek két oldala van”, meg a teljességgel érthetetlen „királynak is szemébe néz a macska”. Most, hogy ő maga is egy magaslaton állt karddal a kezében, valahogy jobban értette a szólást.

– Gyerünk! – mondta Jude, Taryn pedig egyetlen pillanatot sem vesztegetett, megindult felfelé a fára.

Jude megnézte, hol jár a nap, és azon töprengett, miféle trükköket vet majd be Madoc. Minél tovább vár, annál sötétebb lesz, és míg ő jól lát a sötétben, Jude és Taryn nem.

De végül semmiféle trükkhöz nem folyamodott. Kirontott a fák közül, feléjük iramodott, és úgy üvöltött, mintha százfős sereget vezetne. Jude térde beleremegett a rettegésbe.

Csak játszunk, emlékeztette magát kétségbeesetten. Csakhogy minél közelebb ért Madoc, a teste annál kevésbé hitt neki. Minden egyes ösztöne menekülésre sarkallta.

Ostobaságnak tűnt a tervük, hiszen Madoc olyan nagy, ők pedig olyan kicsik voltak, ráadásul Jude annyira félt. Eszébe jutott az anyja, ahogy elvérzett a földön, felidézte a kiömlő belei szagát. Mintha mennydörgés hasított volna végig az elméjén, ahogy felidézte az emléket. Meg fog halni.

Futás! – sürgette minden egyes porcikája. **MENEKÜLJ!**

De nem, az anyja sem menekült. Jude megvetette a lábát.

Felvette az alapállást, hiába remegett a lába. Madoc lépéselőnyben volt, még akkor is, ha felfelé rohant a dombon, mert a sebessége az ő malmára hajtotta a vizet. Hiába zúdított rá Taryn kavicsesőt, Madoc nem lassított.

Jude oldalra pördült, meg sem próbálta háritani az első csapást. Megkerülte a fát, kivédte a második és a harmadik támadást. A negyedik után a fűben végezte.

Lehunyta a szemét, és várta a kegyelemdöfést.

– Könnyű elvenni valamit, amikor senki sem figyel. De megvédeni már nem olyan egyszerű, még akkor sem, ha minden szempontból előnyös helyzetben vagy is – magyarázta Madoc nevetve. Jude felnézett, és látta, hogy a kezét nyújtja. – Megszerezni sokkal könnyebb a hatalmat, mint megtartani.

Jude-ot előntötte a megkönnyebbülés. Hiszen tényleg csak játszottak. Ez is csak egy újabb lecke volt.

– Ez így nem igazságos! – panaszkodott Taryn.

Jude nem szólt semmit. Tündérföldén semmi sem igazságos. Már nem is várta, hogy az legyen.

Madoc felhúzta Jude-ot, és súlyos karjával átölelte a vállát. Magához húzta őt és az ikertestvérét is. Füst és alvadt vér szagát árasztotta, mire Jude nekitámaszkodott. Jó érzés volt, hogy valaki átöleli. Még ha egy szörnyeteg teszi is.

Tündérfölde új nagykirálya elterül a trónján, koronája csá-
lén áll a fején, vállnál összefogott hosszú, pokolian vörös
palástja a földet söpri. Fülbevaló csillan hegyes fülének
csúcán. Súlyos gyűrűk ragyognak az ujjain. A legszembeszökőbb éke
mégis puha, dacos ajka.

Tökéletesen érzékelteti, mekkora egy rohadék.

Az oldalán állok, a nagyra becsült udvarmester helyén. Elméletileg
én vagyok Cardan nagykirály legbizalmasabb tanácsadója, úgyhogy
jelenleg ebben a szerepben tetszelgek, nem a sajátomban. Valójában
azonban én mozgatom a szálakat a háttérben, kényszeríthetem, hogy
engedelmeskedjen, ha megpróbál keresztbe tenni nekem.

A tömeget fürkészem, az Árnyudvar egyik kémét keresem. Elcsíp-
tek egy üzenetet a Feledés Tornyából, ahol Cardan bátyját tartjuk
fogva, és nekem hozzák a valódi címzett helyett.

És ez csak a legutóbbi katasztrófa.

Öt hónap telt el azóta, hogy Cardant Elfhon trónjára kényszerítettem, és bábkirályt játszik nekem. Öt hónapja árultam el a családomat, akkor vitte a nővérem a halandók világába az öcsémet, messze a koronától, ami a fejére kerülhetett volna, akkor vívtam meg Maddockal.

Öt hónapja nem aludtam többet pár óránál egyhuzamban.

Jó alkunak tűnt, igazi tündéralkunak, hogy olyasvalakit ültessek a trónra, aki gyűlöl engem, ha cserébe Oak nem forog veszélyben. Izgalmas volt csöbe húzni Cardant, hogy beleegyezzen, engem szolgál egy évig és egy napig, vérpezsdítő volt, amikor minden úgy alakult, ahogy terveztem. Akkor egy év és egy nap végtelenül hosszúnak tűnt. Most viszont kénytelen leszek kitalálni, miként tartsam a markomban – és távol a bajtól – jóval hosszabb ideig. Elég hosszan ahhoz, hogy Oak megkapja azt, ami nekem nem adatott meg: a gyerekkort.

Egy év és egy nap most semminek tűnik.

És hiába ültettem Cardant magam csellel a trónra, hiába mesterkedtem magam, hogy odajuttassam, aggaszt, mennyire belekényelmesedett a szerepébe.

A tündéuralkodó kötődik a birodalmához. Ő a királyság éltező ereje, szívverése egyfajta különös módon, amit nem értek teljesen. De Cardanra ez nyilván nem vonatkozik, hiszen elhatározta, hogy ő ugyan az égvilágon semmit sem fog csinálni, nem uralkodik valójában.

Leginkább abban merül ki a szerepe, hogy hagyja, hadd csókolgassa gyűrűs kezét a tündérnépség, hadd hízelegjenek neki. Biztos vagyok benne, hogy valamennyire élvezi a csókokat, a hajlongásokat, az alázatoskodást. Az viszont egyértelmű, hogy a borral nem tud betelni. Újra és újra teletölteti csiszolt drágakövekkel díszített kupáját valami halványzöld itallal. Már a szagától is felfordul a gyomrom.

Egy szusszanásnyi nyugalom alkalmával rám néz, felvonja fekete szemöldökét.

– Jól szórakozol?

– Nem annyira, mint te – válaszolom.

Persze, már akkor sem szeretett, amikor még iskolába jártunk, de az csak pislákoló gyertyafény volt ahhoz a lobogó lánghoz képest, ami most a dühét jellemzi. Ajka mosolyra húzódik. Szeme gonosan csillog.

– Nézd csak meg őket, mind a te alattvalóid! Milyen kár, hogy senki sem tudja, valójában ki uralkodik!

Kissé elvörösödöm a szavai hallatán. Nagyon tehetséges, ha bókokkal kell valakit sértegetni, az ember legszívesebben szó szerint venné, amit mond, és így még jobban fáj.

Rengeteg mulatságot töltöttem a háttérbe húzódva. Most mindenki felfigyel rám, gyertyafényben fürdök a három közel azonos fekete zekém egyikében, amiket mindennap hordok, a kardommal, Éjhozóval az oldalamon. A királyi emelvényről nézem, ahogy keringenek, dalolásznak, aranyló bort isznak, talányokkal és átkokkal rukkolnak elő. Gyönyörűek és iszonyatosak. De hiába vetnek meg, amiért halandó vagyok, hiába gúnyolnak, én idefent vagyok, ők viszont nem.

Persze, lehet, hogy ez is egyfajta bujkálás. Csak most az orruk előtt rejtőzködöm. Azt mindenesetre nem tagadhatom, hogy a hatalom, amit magamhoz ragadtam, felpezsdít, élvezettel tölt el, akárhányszor csak rágondolok. Bár ne látná rajtam Cardan!

Ha alaposan körbenézek, kiszúrom az ikertestvéremet, Tarynt. A jövődöbelijével, Locke-kal táncol. Locke-kal, akiről egykor azt hittem, talán engem szeret. Locke-kal, akiről egykor azt hittem, talán

szerethetném. De valójában Taryn hiányzik. A maihoz hasonló este-
téken elképzelem, hogy leugrom az emelvényről, odamegyek hozzá,
megpróbálom elmagyarázni, miért döntöttem úgy, ahogy.

Három hét múlva férjhez megy, és még mindig nem szóltunk egy-
máshoz.

Folyton azt hajtogatom magamnak, hogy neki kellene idejönnie
hozzám. Locke-kal karöltve átvert engem. Ostobának érzem ma-
gam, ahányszor csak rájuk nézek. Ha már bocsánatot nem kér, leg-
alább ő tegyen úgy, mintha nem lenne miért bocsánatot kérnie. Még
azt is elfogadnám. De én ugyan nem megyek oda Tarynhez, nem fo-
gok könyörögni!

Figyelem, ahogy táncol.

Madocot nem keresem. A szeretetével fizettem a jelenlegi kivált-
ságos helyzetemért.

Alacsony, ráncos arcú tündérférfi térdel az emelvény előtt, haja
ezüstfelleg, kabátja skarlátszínű. Várja, hogy felfigyeljenek rá. Ruha-
ujját ékkövek díszítik, a köpenyét összefogó molytű magától moz-
gatja a szárnyait. Bár testtartása szolgálai engedelmességet sugall, te-
kintete kapzsiságról árulkodik.

Mellette két sápadt hegyvidéki tündér áll. Karjuk hosszú, hajuk
csak úgy lebeg mögöttük, pedig nem fúj a szél.

Akár részeg, akár józan, Cardan most nagykirály, így hát kénytelen
meghallgatni azokat az alattvalóit, akik döntést várnak tőle valami-
lyen problémát illetően, nem számít, milyen csekélyeségről van szó.
Az is lehet, hogy valamiféle kegyben kell részesítenie őket. Elképzel-
ni sem tudom, miért akarná bárki az ő kezébe adni a sorsát, de Tün-
dérfölde szeszélyes vidék.

Szerencsére itt vagyok, hogy a fülébe súghassam a tanácsaimat,
ahogy bármilyen udvarmester tenné. A különbség csupán annyi,

hogy ő kénytelen is hallgatni rám. És ha közben visszaság pár iszonyú sértést, hát, legalább kénytelen ő is sutogni.

Persze, a valódi kérdés az, hogy megérdemlem-e ezt a hatalmat egyáltalán. *Nem fogok borzalmasan viselkedni pusztán a saját szórákozgatásomra*, mantrázom magamban. *Azért ez csak számít valamit.*

– Á! – hajol előre Cardan a trónon, mire a korona lejjebb csúszik a homlokán. Nagyot kortyol a borból, és mosolyogva néz le a hármast fogatra. – Nyilván nagyon komoly problémáról lehet szó, ha a nagykirály elé járultok velem.

– Talán hallott már rólam – szólal meg a kis tündér. – Én készítettem a koronát, amit épp visel. Grimsen vagyok, a kovács, régóta életem száműzetésben a tündérkirállyal. Béke poraira, már új tündérkirály uralkodik Tündérvilágban, éppúgy, ahogy új nagykirály itt.

– Severin – jegyzem meg.

A kovács rám néz, szemmel láthatóan megdöbben, hogy megszólaltam. Visszafordul a nagykirályhoz.

– Könyörgöm, engedje meg, hogy visszatérjek a nagykirályi udvarba!

Cardan pislog néhányszor, mintha próbálna az engedélyéért folyamodó tündérré fókuszálni.

– Téged is száműztek? Vagy szabad elhatározásodból mentél el?

Felidézem azt a néhány dolgot, amit Cardan Severinről mesélt, de Grimsent nem említette. Persze hallottam róla. Ő készítette a Vérkoronát Mabnek, ő szőtt bele varázslatot. Az a hír járja, hogy bármit képes elkészíteni fémből, még életet is tud lehelni beléjük – szárnyra kapó fémmadarakat, csusszanó, támadó fémkígyókat. Ő készítette az ikerkardokat, Szívzaggatót és Szívhezszólót, az egyik mindig célba ér, a másik bármin keresztülvág. Sajnos a száműzött tündérkirálynak kovácsolta őket.

– Hűséget fogadtam neki, őt szolgáltam – magyarázza Grimsen.
– Amikor száműzetésbe vonult, kénytelen voltam vele tartani, és ily módon én magam is kiestem a nagykirály kegyeiből. Bár csupán apróságokat készítettem neki Tündérműködésben, az ön apja mégis a száműzött tündérműködés alattvalójának tartott engem. Most, hogy mindketten meghaltak, engedje meg, hogy visszatérjek az udvarba! Ne büntessen tovább, és éppoly hűséges leszek, mint amilyen bölcs ön.

Alaposabban szemügyre veszem a kis kovácsot. Az biztos, hogy jól csűri-csavarja a szavakat. De miért? A kérése őszintének tűnik, még ha az alázata nem is, de a hírneve alapján ez utóbbi nem olyan meglepő.

– Legyen – szólal meg Cardan, és elégedettnek tűnik, hogy egyszerű kéréssel fordultak hozzá. – Száműzetésed véget ért. Fogadj hűséget, és a nagykirályi udvar szívesen lát!

Grimsen mélyen meghajol, arcára színpadias aggodalom rajzolódik ki.

– Nemes királyom, a legkisebb, legészszerűbb dolgot várja alattvalójától, de annyit szenvedtem már az ilyen eskük miatt, nem szívesen fogadnék újabbat. Engedje meg hát, hogy a tettek mezején bizonyítsam hűségemet ahelyett, hogy szavakkal kötném magam önhöz!

Cardan karjára teszem a kezem, de lerázza magáról óvatosságra intő szorításomat. Megszólalhatnék, és akkor – a korábbi utasítás szerint – kénytelen lenne felülbírálni a döntését, de nem tudom, mit is mondhatnék. Sokat jelentene, ha a kovács itt dolgozna, ha Elf-honnak kovácsolna. Talán még azt is megérné, hogy nem tesz esküt.

Csak hogy Grimsen tekintetében túl sok önelégültség csillan, túlságosan biztos a dolgában. Átverést sejttek.

Cardan még azelőtt megszólal, hogy ennél többet is kideríthetnék.

– Elfogadom a feltételedet. Sőt, még ajándékkal is kedveskedem neked. Van egy régi épület kovácsműhellyel a palotához tartozó

birtok szélén. A tiéd, és annyi fémet kapsz, amennyire csak szükséged van. Nagyon kíváncsi vagyok, mit készítesz nekünk!

Grimsen mélyen meghajol.

– Nem felejttem el a kedvességét!

Nem tetszik ez az egész, de talán csak túlzottan óvatos vagyok. Talán csak az a baj, hogy nem kedvelem magát a kovácsot. Nem sokat töprenghetek már ezen, mert újabb kérelmező lép előre.

Egy banya – öreg és nagyon erős, mintha szikrázna körülötte a levegő a mágiájától. Ujjai vékonyak, haja füstszínű, orra pedig egy kassa pengéjére emlékeztet. Nyakán kőből fűzött láncot hord, mind-egyik szembe spirálokat véstek, megakad rajtuk, egyenesen káprázik tőlük az ember szeme. Amikor megmozdul, súlyos köpenye fodrozódik körülötte, és kiszúrom karmos lábát, ami olyan, mint a ragadozó madaraké.

– Ifjú király! – szólal meg. – Marrow mama ajándékokat hozott.

– Csak a hűségedet kérem – üt meg könnyed hangot Cardan. – Egyelőre legalábbis.

– Ó, hiszen már esküt tettem a koronának – válaszolja, majd a zsebébe nyúl, és kihúz belőle egy szövetet, ami feketébb, mint az éjszakai égbolt, olyan sötét, mintha még a fényt is beszippantaná maga körül. Az anyag végigsiklik a kezén. – Azért jöttem el ilyen messzire, hogy értékes meglepetést adjak át.

A tündérek nem szeretnek senkinek sem az adósai maradni, éppen ezért nem fognak egyszerű köszönőmmel megfizetni egy szívességet. Ha zabkekszet adsz nekik, teletöltik az otthonod egy helyiségét gabonával, hogy immár te legyél az ő adósuk. A nagykirálynak persze gyakran leróják a tiszteletüket – arannyal, szolgálattal, elnevezett kardokkal. De azokat nem szoktuk ajándéknak hívni. Sem meglepetésnek.

Nem tudom, mire véljem, amit mond.

Dorombolva folytatja:

– A lányommal közösen szőttük pókselyemből és rémálmokból. Az ebből készített ruháról lepattan az éles penge, mégis olyan puhán simul a bőrre, akár egy árny.

Cardan a homlokát ráncolja, de újra és újra a csodálatos anyagra vándorol a tekintete.

– Bevallom, nem láttam még ehhez foghatót.

– Akkor hát elfogadja az ajánlatomat? – kérdezi a banya, szemében ravasz fény csillog. – Öregebb vagyok, mint az apja és az anyja. Öregebb, mint ennek a palotának a kövei. Öreg, mint a föld csontjai. Bár maga a nagykirály, Marrow mama szeretné, ha a szavát adná.

Cardan összehúzza a szemét. Látom rajta, hogy a banya felboszszantotta.

Az anyó csapdát állított, de ezúttal látom. Még mielőtt Cardan válaszolhatna, megszólalok:

– Azt mondta, ajándékokat hozott, de még csak ezt a lenyűgöző szövetet láttuk. Biztos vagyok benne, hogy a korona örömmel fogadja, amennyiben ingyen kapja.

Tekintete megállapodik rajtam, pillantása kemény és hűvös, mint maga az éjszaka.

– És ki vagy te, hogy a nagykirály nevében beszélsz?

– Az udvarmestere vagyok, Marrow mama.

– Hagyja, hogy ez a halandó lány feleljen ön helyett? – fordul Cardanhoz.

Cardan olyan lekicsinylően pillant rám, hogy felhevül az arcom. Pillantása elidőzik rajtam. Ajka megrándul, felfelé görbül.

– Igen, azt hiszem, hagyom – válaszolja végül. – Élvezi, ha megóvhat a bajtól.

A nyelvembe harapok, ahogy szelíden Marrow mama felé fordul.

– Okos lány, azt meg kell hagyni – mondja a banya, de úgy, mintha átkot szórna. – Ám legyen, felség, az anyag az öné! Ingyen adom. Csak ezt, semmi többet.

Cardan előrehajol, mintha épp tréfálkoznának.

– Ó, mondd csak, mit tartogattál még számomra! Szeretem a trükköket, a csapdákat. Még azokat is, amikbe kis híján belesétálok.

Marrow mama egyik karmos lábáról a másikra helyezi a súlyt, most először tűnik idegesnek. Hiába olyan vének a csontjai, ahogy állítja, a nagykirály haragja akkor is veszélyes.

– Ám legyen! Ha elfogadta volna mindazt, amit felajánlottam, akkor búbáj hatása alá került volna. Csak azt vehette volna feleségül, aki a kezemben tartott anyagot szőtte. Engem vagy a lányomat.

Kiráz a hideg a gondolatra, mi lett volna, ha sikerrel jár. Vajon rá lehetne venni így Tündérfölde nagykirályát a házasságra? Valahogy csak ki lehetett volna játszani a varázslatot. Eszembe jut az előző nagykirály, aki sosem házasodott meg.

A házasság különös dolog Tündérfölde uralkodóinál, mert aki egyszer a trónra ül, az haláláig vagy visszavonulásáig ott is marad. A köznép és a nemesek körében a tündérházasságokat szándékosan úgy rendezik, hogy ki lehessen bújni alóluk. Míg a halandók megfogadják, hogy együtt lesznek, „míg a halál el nem választ”, addig a tündérek olyasmiket mondanak egymásnak, hogy „míg mindketten meg nem tagadjuk a másikat”, vagy „míg valamelyikünk dühében le nem sújt a másikra”, vagy az ügyesen megfogalmazott „egy életen át”, de azt nem kötik ki, hogy kinek az életén át. Azonban a királyok és/vagy királynők egységét nem lehet felbontani.

Ha Cardan megházasodna, akkor nem csak őt kellene eltávolítanom a trónról, hogy Oak odaülhessen. Kénytelen lennék megszabadulni az arájától is.

Cardan felvonja a szemöldökét, de derűt, nyugalmat sugároz.

– Asszonyom, ez igazán hízelgő! Nem tudtam, hogy érdeklődik irántam.

A banya rezzenéstelen tekintettel adja át az ajándékot Cardan egyik testőrének.

– Legyen idővel olyan bölcs, mint a tanácsadói!

– Sokan imádkoznak ezért – feleli Cardan. – Mondd csak, a lányod is eljött veled?

– Itt van – válaszolja a banya.

Egy lány lép elő a tömegből, mélyen meghajol Cardan előtt. Fital, kiengedve viseli hajzuhatagát. Az anyjához hasonlóan furcsán hosszúak és vékonyak a végtagjai, de míg az anyja aggasztóan csontos, addig ő inkább kecsesnek tűnik. Valószínűleg a javára válik, hogy a lába emberszerű.

Még ha hátrafelé nőtt is.

– Nem lennék jó férj – fordul Cardan a lány felé, aki mintha teljesen összehúzná magát a pillantása alatt. – De táncoljunk egyet, és megmutatom, mi mindenre vagyok képes!

Gyanakvó pillantást lövellek felé.

– Indulás! – szól rá Marrow mama a lányra, majd nem túl finoman megragadja, és visszarángatja a tömegbe. Aztán visszanéz Cardanra.

– Találkozunk még mi hárman!

– Mind hozzád akar majd menni, ugye tudod? – szólal meg Locke vontatottan.

Azelőtt felismerem a hangját, hogy odapillantok Marrow mama helyére. Locke áll most ott. Cardanra vigyorog, úgy tűnik, nagyon elégedett magával és a világgal.

– De jobb, ha csak asszonyai vannak az embernek – folytatja. – Méghozzá rengeteg.

– Mi mást is mondhatna az, aki hamarosan megházasodik – emlékezteti Cardan.

– Jaj, hagyjuk már! Marrow mamához hasonlóan én is ajándékkal érkeztem – lép közelebb Locke az emelvényhez. – Csak ezen kevesebb a tüske.

Nem néz felém.

Mintha nem látna, vagy nagyjából annyira lennék érdekes, mint egy berendezési tárgy.

Bár ne zavarna! Bár ne emlékeznék arra, ahogy a birtoka legmagasabb tornyának tetején álltunk, a teste melegére! Bár ne használt volna fel arra, hogy próbára tegye a nővérem iránta érzett szeretetét! Bár ne hagyta volna Taryn!

Ha a kívánság ló lenne, mondogatta mindig halandó apám, *minden koldus lovon ülne*. Még egy szólásmondás, amit az ember egészen addig nem ért, amíg hasonló helyzetbe nem kerül.

– Valóban? – Cardan inkább tűnik zavarodottnak, mint felcsigázottnak.

– Magamat adnám ajándékba, mint ceremóniamestert – jelenti ki Locke. – Ha megajándékozol ezzel a címmel, örömmel teljesítem majd a kötelességemet, és Elfhon nagykirálya sosem fog unatkozni.

Annyi cím van itt a palotában, mindenféle szolgáló, mester, követ, tábornok, tanácsadó, szabó, udvari bolond, talányos, istállófiú, pók-gondnok, meg egy csomó egyéb munkakör, amit már elfelejtettem. Eddig nem is tudtam, hogy van ceremóniamester is. Talán egészen idáig nem is volt.

– Annyi szórakozásban lesz részed, amennyire álmodban sem gondolnál. – Locke mosolya ragadós. Meg problémában, az már egyszer biztos. Márpedig nekem nincs időm ilyesmire.

– Csak óvatosan! – szólalok meg, és most először magamra vonom Locke figyelmét. – Nyilván nem akarod sértegetni a nagykirályt azal, hogy megjegyzéseket teszel a képzelőerejére.

– Nyilván nem – visszhangozza Cardan, de nehéz megfejtetni, hogy értette.

Locke mosolya egy pillanatra sem olvad le. Felugrik az emelvényre, mire a lovagok azonnal elé ugranak minden oldalról. Cardan int nekik, hogy engedjék oda.

– Ha kinevezed ceremóniamesternek... – szólalok meg gyorsan, kétségbeesetten.

– Utasítás? – vág közbe Cardan felvont szemöldökkel.

Tudja, hogy nem mondhatok igent, hiszen Locke meghallhatja.

– Természetesen nem – szűröm fogcsikorgatva.

– Akkor jó – vágja rá Cardan, és elfordul tőlem. – Hajlok rá, hogy engedélyezzem, amit kérsz, Locke. Halálra unom magam az utóbbi időben!

Locke vigyora láttán az arcomba harapok, nehogy kibukjon a számon az utasítás. Olyan jó érzés lenne látni az arcát, felválni a hatalmammal előtte.

Jó érzés lenne, de ostobaság.

– Korábban csirögék, pacsirták, sólymok marakodtak az udvar szívéért – szólal meg Locke, azokra a körökre utal, amik a mulatságokat, a művészetet vagy a háborút kedvelték. Eldred hol kedvelte őket, hol nem. – De az udvar szíve most már a tiéd, egyedül a tiéd. Törjük össze!

Cardan különös pillantással méregeti Locke-ot, mintha most először jutna eszébe, hogy nagykirálynak lenni akár szórakoztató is lehet. Mintha azon gondolkozna, milyen lenne az irányításom nélkül uralkodni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az emelvény másik végén végre kiszúrom Bombát, az Árnyudvar kémét, barna arcát fehér glóriaként övezi a haja. Int nekem.

Nem tetszik, hogy Locke és Cardan egy tálból cseresznyézik – nem szeretem az olyasmit, ami szerintük szórakoztató –, de próbálom félretenni az ellenérzéseimet, miközben elhagyom az emelvényt, és Bombához sietek. Locke ellen úgyszem lehet mesterkedni, hiszen mindig azt csinálja, ami az adott pillanatban épp a leginkább szórakoztatja...

Már félúton járok Bomba felé, amikor Locke hangja túlszárnyalja a tömeg zaját.

– A Tündéralmásban ünnepeljük majd a vadászóholdat, és a nagykirály olyan ünnepséget ad, hogy még a bárdok is megéneklék, ezt megígérhetem!

Rettegés gyűlik a gyomromba.

Locke felhúz néhány pixie-t a tömegből az emelvényre, szivárványszínű szárnyaik ragyognak a gyertyafényben. Az egyik lány harsány nevetést hallat, majd Cardan kupájáért nyúl, és kiissza. Arra számítok, hogy Cardan feldühödik, megszégyeníti, széttépi a szárnyait, de csak mosolyog, és bort kéret.

Bármit tervez is Locke, nagyon úgy fest, hogy Cardan készséggel asszisztál majd hozzá. A tündérkoronázásokat mindig egy hónapnyi mulatság követi – lakomák, tivornyák, talányok, párbajok, ilyesmi. Elvárják, hogy a tündérek széttáncolják a cipőjüket, hogy napnyugtától napkelteig meg se álljanak. Csakhogy Cardan már öt hónapja nagykirály, és a nagycsarnok azóta is mindig tele van, az ivószaruk csordultig telnek mézsörrel és lóherevirággal. Alig lankadt a mulatozás.

Régóta nem volt már ilyen fiatal nagykirály Elfthonban, vad, vakmerő levegő lengi körbe az udvaroncokat. Hamarosan itt a vadászóhold,